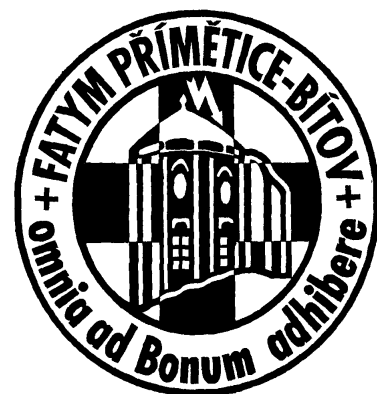

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO
FARNOSTI FARNÍCH TÝMŮ
VRANOV NAD DYJÍ A PŘÍMĚTICE

VRANOV PŘÍMĚTICE BÍTOV OLBRAMKOSTEL STARÝ PETŘÍN PRÁČE
ŠTÍTARY CHVALATICE STÁLKY LANČOV HORNÍ BŘEČKOV
PROSIMĚŘICE VRATĚNÍN CITONICE ŠAFOV KOROLUPY
TĚŠETICE LUBNICE LUKOV JAROSLAVICE SLUP STRACHOTICE
HRÁDEK DYJÁKOVICE VALTROVICE

Na tvrdo

Tématem letošního dušičkového Zpravodaje jsme zvolili „Věřím v život věčný“. K tomuto tématu jsem na obálku Zpravodaje vložil obraz Albrechta Durera „Poslední soud“. Pochází z roku 1510. Řeknete si: no nazdar - faráři se nás rozhodli strašit peklem, podobně jako se to dalo ve středověku. Jiný řekne: evangelium je radostná zvěst, tam nemá nějaké vyhrožování co dělat. Já sám bych to asi před několika lety řekl také. Ježíš v evangeliu nevyhrožuje - jen říká věci tak, jak jsou. Jeho řeč je jasná a pravdivá. Písmo svaté hovoří o andělských polnicích, které vyhlásí a doprovodí den soudu, mluví o spravedlivých na pravici, kteří vejdou do radostí života věčného, i o těch na levici,

kteří budou od Boha uvrženi pryč do pekla. To všechno, co evangelia vyjadřují slovy, se v dějinách mnoho umělců pokusilo znázornit obrazem nebo melodií. Albrecht Durer je jedním z těch, kteří se pokusili představit si nepředstavitelné a znázornit neznázornitelné. Na jeho obraze najdeme pravdy vyjádřené symboly: meč trestu a lilii nevinnosti, otevřený pekelný chřtán a ďábly vedoucí zavržené spoutané řetězem a na druhé straně anděly doprovázející ty, kteří jsou Kristovi do místa občerstvení, světla a míru. Tenkrát jako dnes pohled na Durerův obraz někde v nitru člověka probouzí nejasné přání toho,

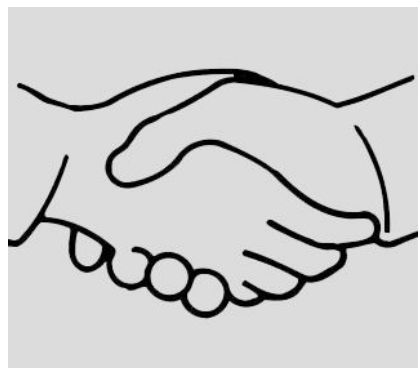
kde by v tomto ději chtěl sám stát. Bude dobře, když tak promluví i k nám, kteří jsme učinili sami ze sebe bohy určující co je dobré a zlé podle toho, co se mi hodí, co se mi líbí, co je mi příjemné, co je teď v módě, co dělají všichni, k nám, kteří se často ženeme za chvilkovým štěstím.

(Více k tématu na střední dvoustraně. P. Jindřich)

Dušičkové dny časem smíření

Dušičkové dny jsou příležitostí prosit naše zemřelé za odpuštění, protože jenom smíření plodí čas pokoje. V pohřebních obřadech můžeme nalézt jednu inspirující prosbu: „Snad

jsme neodprosili pokaždé za odpuštění, když jsme se vůči našemu zemřelému nějak provinili. Proto chceme, Bože, dnes odprositi za všechno z naší strany nesprávné a zanedbané. Prosíme tě, vyslyš nás.“ Zvu za všechny kněze a jáhny každého z vás na modlitební setkání za naše drahé zemřelé (- časy modliteb najdete na další stránce).

Přeji všem, kdo se modlí za své zesnulé příbuzné a přátele, aby skrze tuto modlitbu nacházeli čas uzdravení, smíření, pokoje a naděje.

otec Milan

Dušičkové svátky plné naděje Vám ze srdce přeji vaši kněží.

Těšíme se na setkání s vámi na dušičkových pobožnostech

sobota 30.10.2010:

Stálky	15.00 mše sv., pak pobožnost na hřbitově
Lukov	16.15 pobožnost na hřbit.,
Hor. Břečkov	17.00 mše sv. v kostele, pak asi v 18.00 na hřbitově
Bítov	17.00 mše svatá v hradním kostele

neděle 31.10.2010:

Mše svatě ve farních kostelích dle obvyklého nedělního pořádku. Mimo to budou v neděli 31.10. následující dušičkové pobožnosti na jednotlivých hřbitovech:

Práče	v 9.30 mše sv. v kostele, potom v 10.45 modlitba na hřbitově
Korolupy	13.00 na hřbitově
Lubnice	13.00 na hřbitově
Citonice	13.30 na hřbitově
Podmolí	13.30 na hřbitově
Chvalatice	13.30 na hřbitově
Kravsko	13.45 na hřbitově
Štítary	14.00 na hřbitově
Dyjákovice	14.00 na hřbitově
Jaroslavice	14.00 na hřbitově
Oslnovice	14.00 na hřbitově
Štítary	14.00 na hřbitově
Starý Petřín	14.00 v kostele a pak na hřbitově
Lesná	14.15 na hřbitově
Plenkovice	14.30 na hřbitově
Kuchařovice	14.30 na hřbitově
Vracovice	15.00 na hřbitově
Bítov	15.00 na novém hřbitově
Šafov	15.00 na hřbitově
Šumná	15.00 na hřbitově
Hrádek	15.00 na hřbitově

Slup	15.00 na hřbitově
Přímětice	15.30 na hřbitově
Olbramkostel	15.30 na hřbitově
Onšov	15.45 na hřbitově
Milíčovice	15.45 na hřbitově
Prosiměřice	16:00 v kostele, pak na hřbitově
Podhradí n.D.	16.00 na hřbitově
Vranov n.D.	16.00 na hřbitově
Křidlůvky	16.00 na hřbitově
Strachotice	16.00 na hřbitově
Mramotice	16.30 na hřbitově
Podmýče	16.45 na hřbitově
Valtovice	17.00 na hřbitově
Těšetice	17.00 na hřbitově
Lančov	17.00 se světelným průvodem z kostela na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)

pondělí 1.11.2010:

Bítov	16.00 na starém hřbitově
Vratěním	16.30 mše sv, po ní průvod na hřbitov

úterý 2.11.2010:

Štítary	18:45 dušičkové procesí z kostela na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)
---------	--

čtvrtek 4.11.2010:

Vracovice	16.00 mše sv., po ní modlitba na hřbitově
Milíčovice	17.00 mše sv., po ní modlitba na hřbitově
Šumná	18:45 dušičkové procesí z kostela na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)

Od pondělí 1.11. do pátku 5.11. v 18.00 budou v Přímětích mše sv. ve hřbitovní kapli. Kaple bude osvětlena. **Po mši svaté 2. 11. bude modlitba v kryptě, která bude tohoto dne po mši svaté zpřístupněna.**

Abychom přinášeli to pravé světlo

Rok se nám pomalu chýlí ke konci a přichází dušičkový čas. Poukazuje nám na to, že i lidský život směřuje ke konci. Co si představíme pod rčením dušičkový čas? Dny pošmourné, deštivé, jakoby uplakané. Proč je dušičkový čas na počátku listopadu? Protože se chodíme na hřbitov modlit za naše zemřelé, lidově za dušičky. Dny duší v očištění jsou totiž taky pošmourné a uplakané. Jsou smutné z toho, že jsou daleko od Boha. Zároveň je posiluje vědomí, že jednou přijde čas, kdy opustí vězení očištění a pak už budou navždy s Bohem.

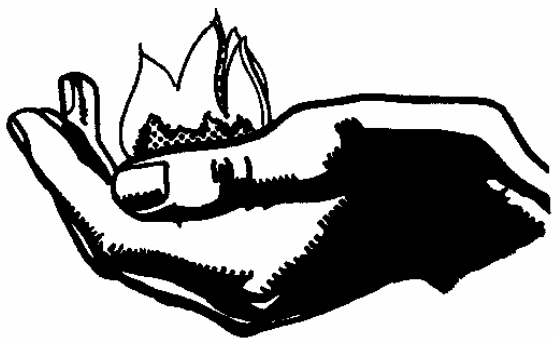
Můžeme se ptát, proč je dobrý Bůh nechává trpět. Pochybuji, že kdyby k vám domů přišel někdo celý špinavý, se zablácenými botami, že by jste ho jen tak pustili, aby se procházel po vašem krásném koberci a usedl v luxusní sedačce. Nejprve by se musel opucovat a umýt. Ani před Boha nemůže přijít nic nečistého. Když už máme to štěstí, že nezemřeme v těžkém hříchu a nemusíme do pekla, neznamená to ještě, že jdeme rovnou do nebe. Tam jde člověk svatý, který nelpí na ničem pozemském a touží jen po Bohu. Abychom mohli přijít před Boha do krásy nebe, je třeba se z těch všech lidských lpění a hříchů, které jsme za života udělali, očistit. To probíhá v očištění.

Když jdeme na hřbitov, nemá být naším cílem pouze vzpomínat na naše zemřelé, jak to mnozí dělají, ale především se za ně modlit. Vždyť kdo jiný se za naše drahé pomodlí, když ne my. Občas slyším od sta-

rých lidí povzdech: „Kdo se za mě bude modlit, až umřu“. Oni to doma vidí, že se nikdo nemodlí, tak je to trápí. Když už se nemodlíte během roku, dělejte to alespoň v těch dušičkových dnech. V jednom hesle se praví: „Pomoz duším do nebe, budou prosit za tebe“ a je to velká pravda. Vysvobozené duše jsou vděčné za naši pomoc a potom nám zase ony pomáhají z nebe. Každá naše modlitba je pro ně pomocí. Mnohem větší sílu

ovšem má, když zajdeme v těchto dnech ke zpovědi, na mši svatou a na hřbitově se pomodlíme na úmysl Svatého otce. Tím pro duše získáme tzv. plnomocné odpustky, odpuštění jejich dluhů před Bohem a otevření nebeské brány. Navíc tím posvěcujeme i sami sebe. Vždyť i my jednou zemřeme a je lépe své chyby napravit už zde na zemi, abychom druhým nepřinášeli tmu, ale světlo.

o. Nik

O tom, **zda** po smrti člověka život nějakým způsobem dále pokračuje se vedou různé filozofické debaty s různými výsledky a závěry. V podstatě existují jen dvě odpovědi: posmrtný život ANO a posmrtný život NE. V případě, že odpovíme ANO, existuje pak mnoho nejrůznějších představ o tom, **jak** vlastně člověk po smrti existuje. Každý člověk se pak může vírou přiklonit k některému z názorů. V příloze dušičkového Zpravodaje bychom vám chtěli představit, jak nám tuto základní lidskou otázku osvětluje Bible, víra Církve a svědectví věřících.

Víra ve věčný život zraje ve starém zákoně...

V popisu stvoření, jak nám jej přináší První kniha Mojžíšova se popisuje celé stvoření jako dobré a člověk je stvořen k božímu obrazu. To je myslím zásadní skutečnost pro naši otázku po věčném životě. Bůh je věčný a jeho obraz by tedy měl v sobě věčnost nést také. A skutečně tomu tak bylo. O smrti člověka se začíná mluvit až od okamžiku, kdy se člověk odvrátil od Boha, kdy přistoupil na ďábelskou nabídku a pojedl ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého. S lidskou vzpourou proti Bohu se tedy člověk uvedl do stavu umírání: „*V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.*“ (Gn 3, 19). Smrt člověka je tedy podle svědectví bible důsledkem hříchu člověka.

Bůh nenechává člověka ve smrti a s přiblížováním se k nejdůležitějšímu bodu v historii lidstva - narození Ježíše Krista - se začíná v židovství objevovat také vyjádření víry v život po smrti. V knize Daniel se píše: „*Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze.*“ (Dn 12, 2). V druhé knize Makabejské potom víra ve věčný život dává sílu a odvahu sedmi bratrům a jejich matce, kteří jsou krutě mučeni, ale neohroženě svému mučiteli odpovídají: „*Ty, zlosynu, zbavuješ nás přítomného života, ale Král vesmíru nás vzkřísí k životu novému a věčnému, protože jsme zemřeli za jeho Zákon.*“ (2Mak 7,9). Víra v život po smrti také vede Judu Makabejského, aby udělal sbírku mezi vojáky a nechal sloužit oběť za jejich padlé spolubojovníky v bitvě proti Arabům: „*Kdyby nebyl přesvědčen, že padlí vstanou, bylo by zbytečné a marné modlit se za mrtvé. On však byl přesvědčen, že těm, kdo zemřeli ve zbožnosti je připravena nejkrásnější odměna.*“ (2Mak 12, 44-45).

...Ježíš ji potvrzuje svým učením a svým vzkříšením...

Starozákonní víra v život po smrti je však do určité doby dosti neopodstatněná. Teprve příchod Božího Syna na zem se stává pro tuto víru základem. Ježíš je středobod veškerých dějin vesmíru. K němu se všechno vztahuje, k němu všechno směřuje. Také On čelí otázce, zda existuje život po smrti. Přišli za ním saduceové, kteří tvrdili, že žádné vzkříšení z mrtvých není. Ironicky se Ježíše ptají a Ježíšova odpověď nenechává nikoho

na pochybách: „*Pokud jde o mrtvé, že vstanou, nečetli jste v knize Mojžíšově, ve vyprávění o hořícím keři, jak Bůh Mojžíšovi řekl: „Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův? On přece není Bohem mrtvých, nýbrž Bohem živých. Velmi se mýlíte!“ (Mk12, 24-27).* Zásadní událost, je však Ježíšova smrt na kříži a jeho vzkříšení. On jako první člověk přemohl smrt a ukazuje lidem, že se nemusí obávat smrti. Nad člověkem nemá žádnou moc, stává se jenom branou, kterou člověk prochází na cestě k radosti a ke štěstí.

Ježíšovo zmrtvýchvstání je trnem v oku tehdejším mocným.

Když se rozkřikne v Jeruzalémě, že je prázdný hrob, kde byl

Ježíš pohřben, obviňují učedníky, že tělo Ježíše odnesli a

schovali. Oni se s ním však několikrát setkávají a to upevní jejich víru, o které jdou pak po seslání Ducha svatého svědčit. Petr ve svém kázání říká: „*Bůh Ježíše vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci.*“ (srov. Sk 2, 22-24). Svatý Pavel uvěřil v Ježíše později než apoštolové. Bylo to v okamžiku, když se mu na cestě do Damašku zjeví vzkříšený Ježíš. Setkání s ním úplně změnilo jeho život a on věnuje všechny své intelektuální i fyzické síly do ohlašování naděje na vzkříšení všem lidem. Mnohokrát píše ve svých listech o naději na vzkříšení. Např. křesťanům do Soluně píše tohle: „*Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte.* (1Sol 4,16-18).

Písmo svaté nám ukazuje, že víra v život věčný je opodstatněná. Její zárukou je vzkříšení Ježíše a křesťan se k tomuto vzkříšení připojuje křtem. V čem však věčný život spočívá? Základní lidská touha je touha po společenství, touha po lásce. Věčný život tuto touhu plně uspokojuje, dává člověku plnost všeho, protože věčný život spočívá v „bytí s Bohem“, který je Radost, Štěstí, Krása... Sv. Pavel píše: „*Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.*“ (1Kor 2, 9)

Svědectví našich bratří

V nedávné době jsme se rozloučili s některými našimi významnými církevními představiteli. Přinášíme několik myšlenek o věčném životě od otce biskupa Jaroslava Škarvady: „*Já už jsem starý a je otázkou týdnů nebo měsíců, kdy můj život na této zemi skončí. Ale já tam na konci nevidím nějakou tmou hrobu, anebo pec krematoria. Na mě tam čeká otevřená náruč Boha, který mě provázel po celý život, a který mě právě chce nyní dát definitivní život věčný. Asi tak, jako když housenka se zakuklí a pak se z ní stane motýl. Já mám tento cíl. Můj život má tento smysl. Já jdu domů. Do náručí svého nebeského Otce. A potom platí to, co napsal sv. Pavel v 8. kapitole listu Římanům, že utrpení tohoto času nejsou úměrná slávě, která nás čeká.*“

„Víte, pro mě stárnutí je přibližování se cíli. A ten cíl stojí za to. Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani do srdce lidského nevstoupilo to, co Bůh připravil těm, kdo ho milují. Já tomu věřím. A tak se docela těším na ten velký den, kdy se to na mně uskuteční. Není to hezký pohled do budoucnosti?“

To, o čem svědčí se shoduje také se zkušeností sv. Terezie od Dítěte Ježíše, která na konci svého života říká: „Neumírám, vcházím do života.“

A náš milý pan kardinál Špidlík s humorem sobě vlastním, když se blížila jeho smrt poznamenal: „Tak jsem před rokem napsal knihu o věčném životě. Myslím, že již brzy poznám, jestli jsem to napsal správně.“

Svědectví matriky zemřelých

Dobrý den. Jsem matrika zemřelých. Zapisují do mě jména těch, kteří už odešli z tohoto světa. Ke jménu se dopíše vždy datum narození, úmrtí, kde byl pohřeb a kdo z kněží jej vedl. Je tam také kolonka „zaopatřen ano - ne“. V poslední době kněží, když do mě píší, napíší s trochou lítosti „ne“. Těším se na letošní závěr roku, až do mě pan farář bude moci ke třem jménům zesnulých napsat „ano“. Zdá se, že lidé opět začínají nějak tušit, že k lůžku umírajícího patří kněz, aby mu udělil svátost pomazání nemocných, popřípadě nemocného vyzpovídal a udělil mu svaté přijímání, je-li toho nemocný schopen. Lidé, co chodí do kostela, o sobě říkají, že jsou věřící. Ale zrovna v této věci moc podle víry nejednají. Neuvědomují si, že umírajícího čeká soud? To je pořád jakýchsi ohledů a obav, když už je na tom nějaký člověk opravdu zle. Pořád se okolo něj chodí jako okolo horké kaše. Nikdo nemá odvahu říct, jak věci jsou. A přitom v okamžiku přechodu na věčnost mohou přivoláním kněze rozhodnout o šťastné věčnosti umírajícího. Nebo taky ne, pokud kněze nezavolají, i když by mohli. Věčná a obrovská je jejich odpovědnost a oni nejsou schopni zahlédnout a zvážit její tíhu.

Parish	Religion	Age	Parish	Religion
St. Mary's	Roman Catholic	78	St. Mary's	Roman Catholic
St. Mary's	Roman Catholic	82	St. Mary's	Roman Catholic
St. Mary's	Roman Catholic	85	St. Mary's	Roman Catholic
St. Mary's	Roman Catholic	88	St. Mary's	Roman Catholic
St. Mary's	Roman Catholic	90	St. Mary's	Roman Catholic
St. Mary's	Roman Catholic	92	St. Mary's	Roman Catholic
St. Mary's	Roman Catholic	95	St. Mary's	Roman Catholic
St. Mary's	Roman Catholic	98	St. Mary's	Roman Catholic
St. Mary's	Roman Catholic	100	St. Mary's	Roman Catholic

Několik pravd o věčném životě

Člověk má nesmrtelnou duši, která je po smrti účastna osobního soudu.

Jsou tři možnosti: duše může zůstat v nebi u Boha nebo jít do očistce připravovat se pro nebe nebo skončí v pekle již navždy oddělena od zdroje svého života, kterým je Bůh.

Náš svět bude mít konec. Tehdy přijde podruhé na naši zem Ježíš Kristus. Tehdy také všichni vstanou z mrtvých - všechny duše, ať jsou kde jsou, se sjednotí opět s těly.

Bude poslední soud - lidé budou rozděleni na dvě části: ti po Ježíšově pravici vejdou do života, kde bude Bůh všechno ve všem, kde nebude ani pláč ani bolest ani smrt. Stojící

po levici - ti, kdo nechtěli lásku - budou uvrženi navěky s tělem i duší do věčného ohně připraveného pro Dávla a jeho anděly.

Bůh touží po tom, aby všichni vešli do života. Rozhodnutí o tom je ale v rukou jednoho každého člověka. Záleží na tom, zda přijme nebo odmítne v životě nabídku Boží lásky, která se nám stala blízkou v Kristu Ježíši.

Neuvěří ani kdyby někdo vstal z mrtvých

Jak jasné to všechno je. Přesto evangelista Jan na konci svého popisu veřejného působení Ježíše uvádí zklamaně: „Ač před nimi učinil taková znamení, neuvěřili v něho.“ A ukazuje, že se na lidech Ježíšovy doby plní slova proroctví Izajášova: „Oslepil jim oči a zatvrdil jim srdce, takže neuvidí očima a srdcem nepochopí, neobráť se a já je neuzdravím.“ Se stejnými slovy se obrací svatý Pavel na konci vyprávění Skutků apoštolů na židy. A sám Ježíš v podobenství o boháči a Lazarovi vyjadřuje těžkost lidu uvěřit slovy: „...když neposlouchají Mojžíše a proroky nedají se přesvědčit ani

kdyby někdo vstal z mrtvých.“ Jsme na tom lépe? Nakolik věříme v pravdy víry o soudu a věčném životě a hlavně, jak podle těchto pravd zařizujeme svůj život?

Není kříž jako kříž

Různé podoby víry ve věčný život nacházíme v mnoha kulturách. Nejinak tomu bylo v Egyptě. Egypťský hieroglyf pro skupinu slov život, narození, znovuzrození, oživení a nesmrtelnost se nazývá anch a má podobu kříže na obrázku. Velmi často se objevuje na egyptských malbách a reliéfech. Často byl tesán uvnitř pyramid, na sarkofágy zemřelých, na hole kněží či byl v kresbách kladen do rukou bohů.

Velmi často bývá vyobrazován v souvislosti s bohyní Eset (Isis), která patřila k nejuctívanějším bohům starého Egypta a jako manželka boha Usira a matka boha Hora představovala patronku života. V hrobu královny Nefertiti je bohyně zobrazena jak předává královně život symbolizovaný anchem. Koptští křesťané v Egyptě jej převzali jako svůj symbol - asi vlivem snahy dát tomu, co v místní kultuře má srozumitelný význam, také křesťanský rozměr.

Od šedesátých let se Anch stal populární v mnoha hnutích (gotické hnutí, hippies) a byl zpopularizován také ve filmu, literatuře nebo mezi hudebními skupinami. V současné době je jedním z nejpoužívanějších egyptských amuletů. Je používán mezi příznivci spiritistických a novopohanských a esoterických skupin, které jej považují za energetický zářič. A tak chceme-li zůstat křesťany, nosme na krku obyčejný křížek a ne tento kříž egyptský ještě s mnoha dalšími vyrytými egyptskými hieroglyfy, o nichž vůbec nic nevíme.

Pouť do Santiaga de Compostela

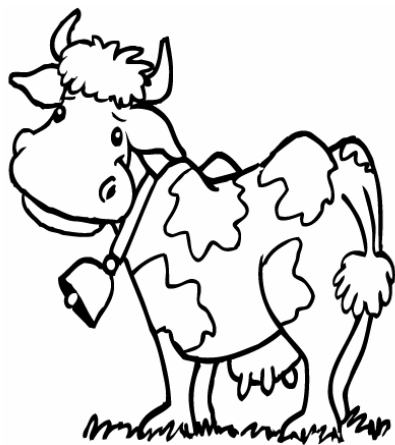

Ve středu 15. 9. večer jsme s velkým nadšením v plně obsazeném tranzitu vyjeli směr Santiago de Compostela. Svá zavazadla jsme se snažili mít co nejúsporněji sbalená s vědomím toho, že celý náklad potáhneme na vlastních bedrech. Vybavili jsme se také spacáky a karimatkami na spaní venku, také jsme měli kotlík na jídlo a samozřejmě i nějaké jídlo. Vzhledem k tomu, že jsme s sebou měli 2 kněze (o. Pavel a o. Jan), denně jsme slavili mši svatou. Nejčastěji se konala někde v přírodě.

Byl to pro nás nejkrásnější okamžik celého dne...

Cesta autem byla únavná a dlouhá, spočítat jsme mohli všechny naše kosti. Zanechali jsme ho v podzemní garáži a všechny věci potřebné na pouť jsme si naložili na záda. V katedrále v Lugu jsme dostali naše první razítko do poutnického průkazu a konečně jsme v pátek v 15 hodin - v hodinu Božího milosrdenství vyrazili na cestu.

Směr cesty nám ukazovaly mušle. Věděli jsme, že dnes do ubytovny nedorazíme, tak jsme šli, dokud se nezačalo stmívat a našli jsme si pěkné místo k přenocování v lese, koupání jsme měli v potoce a po mši svaté jsme si udělali teplou večeři. Druhý den jsme

opět s velkým nasazením putovali dále. Během cesty jsme se modlili a občas také zpívali. Měli jsme s sebou i modlitbu breviáře připravenou na papírech na každý den pouti. Procházeli jsme se nádhernou přírodou a všude jsme potkávali stáda krav. První dva dny jsme procházeli takovou „divočinou“, že jsme nenarazili na žádný obchod. Jen jednou jsme nakoupili v dodávce, která sloužila jako pojízdná prodejna. Ani druhý den se nám nepodařilo dojít na ubytovnu a našli jsme si příhodné místo k přenocování dokonce i s krbem a tekoucí studenou vodou. Poblíž jsme objevili ohradu krav, jejichž napajedlo nás s holkama

zlákalo ke koupání díky teplejší vodě. Přelezly jsme kamennou zídku a umývaly se tam, dokud se krávy nezačaly nebezpečně přibližovat. Když už byly hodně blízko, daly jsme se na zběsilý útěk, sotva jsme stačily posbírat naše věci. Jedna kráva si pak stoupla k napajedlu a celý prostor hlídala, takže jsme se tam už neodvážily vkročit...

...když jsme navečer unavení dorazili k ubytovně, byla už bohužel beznadějně přeplněná, museli jsme jít dál. Po dalších 2 km se nás usmálo štěstí a sehnali jsme volný pension, po tolika dnech strávených v autě nebo venku, to byl luxus. Situace s přeplněnou ubytovnou se další den opět opakovala, dokonce několikrát. Nebylo se čemu divit, bylo nás 9 a pozdě jsme vyráželi na cestu. Většina poutníků vycházela brzy ráno, aby získali místo v ubytovně. Naše skupinka si s brzkými odchody hlavu nelámala. Vstávali jsme za světla, v klidu jsme posnídali, pomodlili se ranní chvály a pak teprve vyšli. Spaní venku ale mělo také svoje kouzlo a navíc nám po celou dobu pouti vyšlo krásné počasí. Ani nedostatkem jídla jsme díky Bohu nikdy netrpěli.

Kilometry nám ubíhaly a čtvrtý den už se nám cíl cesty hodně přiblížil, další den bychom tam už mohli být! Těšila jsem se, ale zároveň jsem si říkala, budeme tam nějak brzo, ještě bych několik dní šla. Putování je skvělá příležitost k rozjímání a chvíle strávené v našem společenství jsou úžasné. Ani batoh už mi nepřipadal tak těžký i na spaní venku jsem si začala zvykat.

Za poutníky Maruška

Rekonstrukce vranovského kostela – současný stav

V polovině září byla dokončena oprava varhan ve Vranově nad Dyjí. Tím se uzavřela jedna z důležitých etap rekonstrukce vranovského kostela. Opravu prováděl pan Dalibor Michek, který patří mezi evropské špičkové varhanáře. Přestože kostel ještě není otevřen, vždyť ostatní práce ještě pokračují, kolem varhan už je poměrně rušno. Zpráva o obnovených varhanách se totiž rychle rozkřikla mezi odborníky. Z jejich řad dokonce zaznívají hlasy, že v současném stavu jsou vranovské varhany nejkvalitnějším hudebním nástrojem na Znojemsku a patří mezi několik nejlepších varhan v naší zemi. Není divu, vždyť tato poněkud nákladná oprava umožnila jejich původní zamýšlenou dostavbu, ke které nikdy předtím nedošlo.

Pozvolna pokračují i ostatní restaurátorské práce tak, abychom mohli letošní půlnoční mši svatou o Vánocích slavit už opět v tomto našem kostele.

otec Marek

O žehnání Maxmiliánům

V pondělí 4. října 2010 se konala v Lančově výjimečná slavnost. Otec děkan Jindřich Bartoš, novopečený papežský kaplan (před pár dny byl Benediktem XVI. jmenován monsignorem), jako čestný host slavil mši svatou v domě

Maxmiliánům a požehnal celý dům. Účastníků bylo tolik, že nebylo téměř k hnutí. Krásná a radostná atmosféra provázela i následný přípitek a sousedské posezení.

Otec Pavel Zahradníček při této příležitosti připomenul, že dům Maxmiliánům bude sloužit pro Tiskový apoštolát FATYMu, zvaný A.M.I.M.S., ve kterém vycházejí různé brožurky. Zároveň zazněl i velký dík všem, kteří se podíleli na rekonstrukci domu, a kteří nezištně pomáhají i s výrobou brožurek. Někteří si jistě vzpomenou, že základní kámen pro tento dům požehnal 27. září 2009 Benedikt XVI. při své návštěvě v Brně. Název Maxmiliánům je odvozen od jména svatého Maxmiliána Kolbeho, který je patronem tisku a tiskařů.

Kéž by tento dům mohl opravdu účinně sloužit k účelu, ke kterému byl vybudován; totiž k šíření dobrých, pravdivých a povzbudivých myšlenek prostřednictvím tisku, a také ke sblížení všech, kteří na nich spolupracují.

otec Marek

Kdo čteš, dobře rozuměj

Náš letošní tábor nesl název Plavba Jitřního poutníka. Nechali jsme se inspirovat jednou z knih Letopisů Narnie od spisovatele C.S. Lewise, které čtenáře zavádí do Narnie - pohádkové země, kde stejně jako v našem světě můžeme potkat dobro a zlo. Přes obraz lodi na vlnách se do Narnie dostanou tři děti - Lucie, Edmund a Eustác. První dva už Narnii znají - Eustác se tam ocitne poprvé. Je typem věčného nespokojence a má mnoho jiných povahových nedostatků, jako mívá rozmazlený jedináček. Na jednom z ostrovů se Eustácovi nechce s ostatními pracovat, vypaří se a odejde. Najde dračí sluj a v ní velký poklad. Vezme si z něj a promění se v draka. Najednou mu dojde, že všichni ti doposud otravní a nesnesitelní z lodi v čele s Lucií vlastně nejsou tak špatní, a začne se mu po nich stýskat. Jako drak se od nich nechá poznat a pomáhá jim s opravou lodi - donese strom na nový stěžeň a vozí děti na zádech po ostrově. Když se blíží čas odplutí, vyvstává otázka, co bude dál. Nikdo si neví rady. Vtom zasáhne vládce Narnie lev Aslan.

Vezme Eustáce k jezeru, kde Eustác svléká jednu dračí kůži za druhou. Pořád se ale objevují další a další kůže. Aslan řekne: „Musím to udělat já“. Zaryje do Eustáce své lví drápy, působí tím Eustácovi bolest, ale skrze ni se drak opět stane Eustácem.

Tento příběh je podobenstvím. Kdo čte Narnii pozorně a zná příběh křesťanství, postřehne, že Aslan má mnoho podobného s Ježíšem - v jednom z dílů se nechává obětovat a opět přijímá život. Zde je tím, který uzdravuje a proměňuje Eustáce z jeho nedobré povahy. Ježíš pomáhá nám v každé zpovědi svlékat z nás to, co je na nás dračího a nelidského, aby mohla zazářit krása lidství stvořeného k božímu obrazu. *o. Jindřich*

Dušičková otázka

Každý den nám Bůh dává 86400 sekund, abychom je moudře využili. Na soutěžní otázku z minulého Zpravodaje o. Pavlovi přišlo celkem osm odpovědí - z nichž ale jen dvě byly správné: od Pavla Worbise z Těšetic a od manželů Svobodových z Citonic. Gratulujeme a odměňujeme.

Pro ostatní přidáváme dušičkovou otázku: **Kolik bratrů měl boháč z Ježíšova podobenství o boháči a Lazarovi?** Vezmi a čti Písmo, najdi odpověď a pošli ji přes sms na mobil o. Pavla (731402650). Správné odpovědi slosujeme a odměníme.

Mohlo by vás zajímat:

- Ve čtvrtek 28.10.2009 se v **Prosiměřicích na faře uskuteční farní odpoledne**. Ve 13:30 je sraz na škrábání brambor na hranolky. Ve 14:30 hra pro děti, 17:30 růženec rodin a mše svatá.
- V sobotu 13.11. od 10:00 se bude v Hrádku konat **pout' dětí ke svaté Anežce České** - po mši svaté bude průvod ke kapličce svaté Anežky, pak jsou v programu hry na faře a občerstvení.
- O víkendu 27.-29. 11. se na faře v Prosiměřicích uskuteční již po šesté **adventní setkání dětí a mládeže**. Opět budeme vyrábět pro své domovy adventní věnce a zažijeme spoustu jiné společné zábavy.
- Opět se můžete v našich kostelích těšit na **setkání se svatým Mikulášem**. V Příměticích bude v neděli 5.12. ve 14:00 a ve stejný den v 16:00 v Kuchařovicích. Citonice navštíví sv. Mikuláš při večerní mši svaté v pátek 3.12. a do Prosiměřic zavítá na mši svatou v pondělí 6.12. v 18:00.
- V pátek 3.12. v 19:00 se v kostele Nejsvětější Trojice v Těšeticích uskuteční adventní **koncert znojemského amatérského hudebního uskupení GOSPEL PORT**. (Pokud kostel nebude v použitelném stavu, bude koncert v kostele v Prosiměřicích.)

Utrácet se dá různě: za nový mobil, když starý ještě slouží, za nové oblečení, když se staré ještě dá nosit, za cigarety a kafička z automatu, ale také... rádi bychom se s mladými od 17 do 30 let letos připojili **k mezinárodnímu setkání, které se koná v Taizé v termínu 30.1 - 7.2. 2010**. Cena za ubytování je 35 euro, cena za dopravu bude záležet na domluvě s dopravcem (max 2000,-).

Taizé je místem modlitby, která nese k Bohu i lidi, kteří se modlit neumí nebo nemohou, je místem smíření a pokoje - a to je zkušenost k nezaplacení. (Více na stránkách www.dcm.doo.cz)

K SMÍCHU NEBO K PLÁČI?

Žena jednou večer povídá: "Dvě věci umím nejlíp. Sekanou a štrúdl." A manžel ukáže na talíř a říká: "A tohle je která?"

Teta dává Pepíčkově atlas a říká: "A Pepíčku, važ si ho, sama jsem ho používala ve škole."

"A je v něm už Amerika?"

Vykládá učitel: "Kyslík byl objeven roku 1781"

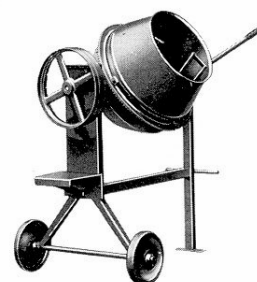
Pepíček: "A co dýchali předtím?"

"Vám ukradli kreditní kartu? A proč jste to nenahlásil?"

"Protože ten zloděj utrácí míň než manželka."

"Héj šéfe, zlomila se mi lopata!"

"Tak se opři o míchačku!"

Jaká je definice Brna podle Pražáka?

Hustě osídlená pravotočivá zatáčka mezi Prahou a Vídní.

Desetiletý chlapeček v hospodě: „Dám si desítku.“

Číšník: „Děláš si legraci? Limo nestačí?“

Kluk: „Stačilo by, ale peněz je málo.“

Přijdou zebra s tučňákem k fotografovi.

Ten se na ně podívá a zeptá se: Chcete to barevně nebo černobíle.

Sedí dva smutní správci v serverové místnosti. "Co se stalo?" ptá se šéf. "No, včera jsme se opili a měnili jsme hesla..."

Už neplatí heslo co Čech to muzikant, ale co Čech to elektrikář.

No do práce chodí s odporem, výplatu očekává s napětím a na vedení se bojí sáhnout.

Toto 56. číslo farního zpravodaje vydal **Farní tým Vranov n.D.** ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkosteletě, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupěch, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519

a **Farní tým Přímětice** ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích, Horním Břečkově a Lukově, Jaroslavcích, Slupi a Strachoticích, P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Příměticích, Citonicích, Dyjákovicích, Hrádku a Valtrovičích a kaplani P. Jan Kotík (mobil 777975888) a P. Stanislav Mahovský (mobil 608077718) - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com.

Vyšlo v říjnu 2010. Náklad 7030 výtisků (z toho 660 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již padesáté sedmé) je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2010. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)** Neprodejné

